

Ylennys

Koutala potkaisi maassa lojuvaa muovipussia ja jupisi itsekseen. Aamu ei todellakaan alkanut asiallisissa merkeissä. Sähköpostin palaveri-ilmoitus oli herännyt eloon heti hänen saavuttuaan työpisteelle. Ei edes kahvikupia kerennyt juomaan, kun viikon neukkarihelvetti pääsi valloilleen.

Nyt hän ymmärsi lievästi pyylevän yksikönjohtaja Tuomisen perimmäisen tarkoituksen. Ei managerinpesti tarkoittanut vain nimellistä palkankorotusta. Aikomuksena oli vieroittaa hänet tuottavasta työstä ja vetää keskelle jahkailevia käytäväkonditionaalikeskusteluja. Mikään ei enää ollut varmaa. Hyvästi leppoisa ja huoleton sermikarsinaelämä.

Koutala huokaisi ja avasi tyhjän PowerPoint-esityksensä. Organisaation virallinen dokumenttipohja näytti loisteputkien valossa alastomalta ja tylsältä. Melkein surulliselta. Ryyppäys kahvikupista sai irvistyksen nousemaan kasvoille, mutta ainakin hän tunsi vielä jotain. Jos ei muuta, niin inhoa itseään ja edustamaansa yrityshierarkiaa kohtaan. Entisten työkaverien kahviosta kuuluva naurukin oli alkanut tuntua pilkalliselta.

Jurttamäki, yrityksen parrakas toimitusjohtaja, kurtisti hikikarpaloivaa otsaansa. Koutala oli juuri lopettanut esityksensä toiminnan tehostamisesta, ketteristä työmenetelmistä, ja turhien palaverikierteiden lopettamisesta.

Kauko Jurttamäki katsoi Koutalaa. ”Ehkäpä tämän haasteen ratkaisuun kannattaisi luoda uusi työryhmä, jonka ensimmäinen palaveri voitaisiin pitää torstaina. Ottaako Koutala tästä puuhapisteen? Etsit sopivan konsultin sitten viimeistään keskiviikoksi.”

Koutala nyökkäsi lannistuneena ja napautti etusormellaan kännykän kalenterikuvaketta. Vielä muutama tunti ennen työpäivän virallista päättymistä, mutta illan Skype-palaveri jenkkeihin tarkoittaisi saunavuoron siirtämistä.

Seuraavana Iltapäivänä, heti kahvitunnin jälkeen, Jorma Koutala nojasi käsiinsä ja katsoi tietokoneensa ruutua ja sen sataa lukematonta sähköpostia. Hän tiesi, että sota oli hävitty.

19.03.2019 Mika Keränen